

Recensie: Dolor y Gloria ★★★★1/2****1/2

Kinepolis Antwerpen
maandag 3 juni 2019

foto © Alternative Films

Recensie:

Met Dolor y Gloria levert de Spaanse regisseur Pedro Almodóvar een knappe drama- en tevens zijn meest persoonlijke film af. De semi-autobiografische prent die terecht twee prijzen won op het filmfestival van Cannes waaronder die voor beste acteur (Antonio Banderas) en beste soundtrack (Alberto Iglesias die via piano, klarinet en strijkers de prent een warme gloed bezorgt) met een uitmuntende Antonio Banderas in de hoofdrol, zoomt in op het leven en werk van Salvador Mallo, Almodóvars alter-ego. Mallo is een acteur en regisseur die al een tijdje niet meer in het openbaar verschijnt en geen werk meer doet in de filmsector omdat ie aan allerhande pijnen, zowel fysieke (hoofdpijn, rugpijn, zware migraine, spierklachten, slapeloosheid, zich snel verslikken, enz.) als psychische pijnen (angst, depressie, enz.) lijdt die hem verlammen. De pijn zal ie na verloop van tijd proberen te verzachten door heroïne te nemen waar hij voor het eerst in contact mee komt nadat ie een van zijn acteurs uit een van zijn succesfilms heeft opgezocht: Federico (Leonardo Sbaraglia). Tijdens die trips tonen flashbacks Salvadors jeugd.

Zo zien we de jonge Salvador (gespeeld door Asier Flores) gedwongen verhuizen met zijn moeder, die neergezet wordt door niemand minder dan Penélope Cruz. Ze gaan wonen in een grot en omdat Salvador goed kan lezen en schrijven, kan hij les geven aan een metselaar, Eduardo (César Vicente). Die zal werkjes verrichten in de grot zodat die in geen tijd er terug optimaal bijligt. Op een zomerse dag tekent Eduardo de jonge Salvador. Maar het jongetje loopt daardoor een zonnesteg op. De klusjesman-artiest zal zich wassen terwijl Salvador op bed ligt. Die zal even opstaan en de jonge man naakt zien, wat zijn homoseksuele gevoelens later zal doen openbloeien, inspiratie vormen voor een nieuwe film en zo Salvador terug de moed geeft om zich te laten behandelen in het ziekenhuis en af te kicken van zijn heroïneverslaving.

Tijdens zijn carrière hield Salvador er een relatie op na met Alberto Crespo (Asier Etxeandia). Het koppel ging uiteen, Alberto trouwde met een vrouw, kreeg twee kinderen, blijkt nu op scheiden te staan en heeft een nieuwe relatie met een vrouw. Na Salvador heeft ie dus geen andere homoseksuele relaties erop nagehouden omdat ie dat niet ok vond, uit liefde ook dus voor zijn toenmalig lief. Alberto komt terug in contact met hem nadat ie de monoloog 'De verslaving' zag, gespeeld door Federico (Leonardo Sbaraglia) die de tekst nodig heeft om zich terug op de kaart te kunnen zetten als acteur. Om de emoties zo oprecht mogelijk neer te zetten, zet Federico zijn drugsverslaving opzij. Dat gedrag, en het feit dat Salvador Alberto niet onder invloed van, zo veel jaren later opnieuw wil ontmoeten, zal uiteindelijk ervoor zorgen dat Salvador opnieuw naar de kliniek trekt, een scan laat maken en zijn medicatie laat aanpassen. Regisseren is op fysiek vlak behoorlijk slopend, en hij wil zijn lichaam dan ook voorbereiden om opnieuw aan de slag te kunnen gaan. Dat zien we op het einde wanneer Antonio Banderas, Penélope Cruz en Asier Flores regisseert die eerder in de film al te zien waren als zijn jonge moeder en de jonge Salvador.

Dolor y Gloria ademt authenticiteit uit, zowel qua camerawerk, muziek, montage als acteerwerk. De jonge Salvador zien we stickertjes sparen die in chocoladerepen zitten en hij in zijn boek plakt. Op die manier heeft ie op jonge leeftijd de foto's van Robert Taylor en Liz Taylor bijvoorbeeld in zijn handen. Hij vraagt zijn moeder of het

broer en zus zijn. 'Liz lijkt me het type niet dat de sokken van Robert stopt' antwoordt ze op de vraag van haar zoontje. Het is een van de herinneringen die hij absoluut koestert, een houten ei dat zijn moeder gebruikte om in een sok te steken om zo de gaten in zijn sokken te maken met naald en draad. Ook zijn beschrijving dat de (openlucht)cinema uit zijn jeugd rook naar jasmijn en urine, omdat er naast het witte projectiescherm geplast werd, is erg treffend.

< Bert Hertogs >